

SEBAT EDEN KAZANACAK

Nureddin YILDIZ'ın (181.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin. Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşler,

Kitabımız Kur'an; kıyamete kadar Allah'a iman etmiş bütün nesillere yetecek örnekleri, kuralları ve bilgileri vermiş bir kitaptır. Evet, "Hacca gidin. Hac, Allah'ın insanlar üzerindeki haklarından biridir." demiş ama bu sene hacca gideceklerin listesini vermemiştir. Evet, "Namaz kılmak Allah'ın size emridir." demiştir ama "Namazın rükûsunda şöyle eğileceksin, onun için alacağın abdestte suyu şöyle dökeceksin." dememiştir. Allah Teâlâ izahını Peygamber'ine bırakmıştır ama Kur'an'ımız, anlayan için her meselenin ipuçlarının bulunduğu bir kitaptır.

Dikkatli bakan Kur'an'dan çok şey anlar. Yüzeysel bakan da sanki Kur'an görmemiş gibi yaşamaya mahkûm olur.

Tekrar ediyorum: Kur'an-ı Kerim'imiz her şeyin içinde bulunduğu bir kitaptır ama bu sene hacca gideceklerin kur'ası çıkanların listesini de vermez. Orucu bozan şeylerin gıda dökümanını açıklamaz "Oruç tutun." der. Ayrıntıları anlamak için de Peygamber aleyhisselama da kulak ver.

Kardeşler,

Allah Teâlâ, Bakara Suresi'nin 246. ayetiyle 252. ayetine kadar olan ayetlerde bugün mü'min olarak yaşamak isteyen, mü'min olarak ölmek isteyen, iman ettiği için yeryüzünde nasıl bir hayat yaşayacağını anlamak isteyen her mü'mine bir ipucu vermektedir. Ayetler; bu hayatın iman etmekle ya da "İman ettim." demekle herkesin cennet sebebi olmayacağını anlatan, "hayat" dediğimiz şeyin baştan sona kadar "imtihan" demek olduğunu anlatan muhteşem bir örnekle karşımızda durmaktadır.

Ramazan-ı Şerif'te mukabele okuyarak veya hatimle teravih kılıp da bu ayetleri seri bir şekilde dinleyerek bu anlaşılıyor olabilir ya da hatta insan, tefsir dersine bile katılıp bu ayetleri tefsir dersi yapan birisinden dakikalarca dinleyip kendisine bir şey anlamıyor da olabilir. Bu, Kur'an'ın eksikliği ya da anlatma kabiliyetinin azlığından değil bizim ilacı kullanmayı beceremeyişimizden kaynaklanıyor.

Olay, İsrailoğulları'yla ilgili bir olay. "Talut" isimli bir zatın, Allah için yaptığı bir cihatla ilgili ayrıntıyı anlatıyor ama Kur'an İsrailoğulları'nın hatırat kitabı mı? Kur'an "İsrailoğulları" diyerek kızına söyleyip gelinine mi işittiriyor yoksa hikâye mi anlattırıyor tarzında bir alt yapısı olmayan bir mü'min hikâye olarak dinler ama "Kur'an benim kitabımdır. İlk ayetinden son ayetine kadar Rabbim bana bir şeyler söylemek istiyor." diye düşünen mü'min, kendisine ders çıkarır.

Bakara Suresi'nin 246. ayetinden itibaren Rabbimiz'in anlattığı şeyi, özetleyerek tekrar anlatıyorum. Mesele; Musa aleyhisselamdan sonraki kuşaklar arasında cereyan ediyor. Kur'an bunu bize anlatıyor. Niye anlatıyor? Onu vurgulamaya çalışıyorum. Allah, bugünkü mü'mine kitap indirmiş. Bugünkü mü'min yaşasın bu kitapla diye dünkü olayı anlatıyor. Neden? Çünkü dünkü insanın ekmek ihtiyacı olduğu gibi bugünkü insanın da ekmek ihtiyacı var. Dünkü insanın oksijene ihtiyacı olduğu gibi bugünkünün de oksijene ihtiyacı var. Dünkü insanı şeytan nelerle aldatıyorduydu bugünkü insanı da aynı şeylerle ambalajını değiştirip aldatacak.

Bütün dünyanın sorunları kadın, mal ve evlat üzerine kuruludur. Bu dünyada başka bir sorun yoktur aslında. Eskiden bu A, B versiyonlu bir sorundu, bugün de b versiyonudur. İnsanlar her hâlükarda dünü iyi anlarırsa bugünü iyi yaşarlar. Dünü iyi anlayamayanlar yani dünkü olayları o zamana ait zannedip bugün kendileri için Allah'tan başka bir imtihan çeşidi geleceğini zannedenler, yanılmış oldukları için ancak ölümle gözlerini hakikate açmış olurlar ki iş işten geçmiş olur.

Kardeşler,

Musa aleyhisselamdan sonra İsrailoğulları'nın içinde ciddi sorunlar oluştu; bölündüler, parçalandılar. Başkaları gelip onları ezdi geçti. Zulmettiler, zulüm gördüler. Peygamberlerini öldürdüler. Tarihleri kabarık ve facialarla dolu bir millet. Şimdi bunlar, o zamanki mevcut peygamberlerinden bir tanesine gidip "Şimdi biz filanca millettten çok zulüm görüyoruz. Başımızda bir lider olsa. Allah madem bizi kulu olarak seçti, bir lider tayin etsin bize. Bu liderin etrafında biz de gidip hakkımızı arayalım." deyivermişler. Peygamberleri de onlara demiş ki: "Allah, Talut isimli bir delikanlıyı sizin lideriniz tayin etti. Onun peşinden hadi çıkın bakalım." Yani; onlar böyle bir arzuda bulundular, "Çok siyasi baskılar altındayız, böyle bir baskı altında biz yaşayamıyoruz. Bize bir lider tayin et." diye peygamberlerinden ricada bulundular.

Peygamberleri de Talut isimli bir genci onların başına getirdi. İlk itirazları çok kötü oldu. "Bu defa yakışıklı bir tip değil bir defa." dediler. "Parası da yok, bunun peşinden niye gideceğiz?" dediler. Böylece asıl tihniyetlerinin "keyif üzerinde yaşamak, herhangi bir eziyete katlanmadan dünya ve ahireti kazanmak" olduğu ortaya çıktı.

Uzatmadan anlatalım. Peygamberleri de onlara "Bunun peşinden gideceksiniz, bu size yeteri kadar kerametler gösterecek. Peşinden gidin." dedi. Nihayetinde lütfedip(!) Talut'u lider olarak kabul ettiler. Sonra da Talut, büyük bir ordu kurdu. Bu, bizim Mescid-i Aksa'dan Ürdün'e doğru olan bölgeye gelecekler. Bu Irak havzasında onlara baskınlar veren ve zayıata sebep olan devletle savaşacaklar şimdi.

Rakamlar net değil ama tahmini bir rakam olarak bin kişilik bir ordu kurdular. Talut onlarla yola çıktı. Güneşin altında yolculuk yapıyorlar. Günlerce kurak arazilerde yol aldılar. Nihayet Ürdün Nehri'ne doğru yaklaştıklarında Talut dedi ki: "Bakın arkadaşlar, biz susuz bir yoldan geliyoruz. Bu kuraklığımızın bize sıkıntı olduğunu Allah biliyor, biz de biliyoruz. Zaten kuraklıktan ve susuzluktan iyice çatladık ama önümüze bir nehir çıkacak. Bu nehirden su içmeyeceksiniz. En fazla bir avuç su alıp içebilirsiniz. Eğer içerseniz bu oyun bozulur." dedi. Onlar da "He he!" dediler. Dereyi görünce de dereye atladılar.

O, "bir avuç" demişti; onlar, "bir kova" anladılar. İçebildiği kadar içtiler. Çok az bir grup kaldılar yani; bin kişiydiler, yirmi-otuz kişiye düştüler. Böyle kabul edelim. Yani binden beşe, ona kadar düştüler. Hepsi kovalarla su içtiler. Su içince de camışların su içip güneşin altında gerildiği gibi "Kıpırdamıyoruz Talut, kaldık burada." dediler. Fıçı gibi oldu her biri. "Su içenler bu tarafa geçsin." dedi.

Arkadaşlar,

Kur'an'dan okuyoruz. Şu anlattıklarım ikinci cüzün yirminci sahifesinde. "Burada kalın siz." dedi. "Şu beş-on kişi mi, su içmediniz? Gelin benimle." dedi. Kendisi de su içmedi ve yola devam ettiler. Calut isimli düşmanlarıyla karşılaşınca da yüz kişi kalmadılar. Bin kişilik, beş bin kişilik orduyu

perişan ettiler, galip olarak geri döndüler ama zaferi, geri gelince su içenlerle içmeyenler beraberce kutladılar.

Bu olayı Rabbimiz Kur'an'da anlattıktan sonra "Ey mü'minler! Bunu size şunun için örnek verdim." demiyor. Tıpkı "Rabbimiz'in sizin üzerinizde hac hakkı vardır, hacca gidin." dediği gibi bunu da kapalı şekilde anlatıyor. Hacca gideceklerin listesini vermediği gibi "Bunun sonuçları da şöyledir." de demiyor ama Kur'an, ders kitabı olduğu için mü'min bunu "İsrailoğulları'nın bir hikâyesi" olarak değil "Allah için mü'min olarak yaşayacak insanın temel sorunu" olarak anlamak zorundadır.

Kim, bütün kuraklığına ve içinin kavrulmasına rağmen önüne çıkan nehirlerden içmez ve sebat edip sabrederse Rabbi'nin imtihanını kazanır.

Kim, Allah için fedakârlıklara katlanabilirse onun Allah'tan zafer bekleme hakkı vardır. Hem hiçbir keyiften feragat etmeyeceksin hem klimanın altında olacaksın hem yemekler de zevki sefana uygun olacak hem de istediğin gibi de tatil yapacaksın ama çocukların da muttaki, ahlaklı ve mücahit yetişecekler.

Hem tatilden vazgeçemeyeceksin, tatile de gideceksin hem de geride bıraktığın çocuğa "Kur'an ezberle sen." diyeceksin. O seni tatilde bilecek, çocuk ise orada Kur'an ezberleyecek. Hem "Buradaki manzara daha güzel, bu ev daha iyi." diye oturduğun semti terk edemeyeceksin hem de "Bu çocuk ahlaksızlığa bulaşmasın." diyeceksin.

Kim, bir avuçtan bir fazla içmezse Talut'un ordusunda görev o alabilir. Bizim bugünkü nehrimiz, belki Ürdün Nehri değildir, belki Talut'un ordusu değil ama bu olayı alıp ölçü olarak kullanmalıyız.

Kur'an kaç sahifelik kitaptır ki Bakara Suresi'nin 246 ile 250. ayetleri iki sahifedir. Kur'an'ın bu iki sahifesi yani Kur'an'ın neredeyse üç yüzde biri, önümüze bu örnek olarak konmuştur.

Müslüman bir insan olarak alıp bu ayetlerden kendi evimize, iş yerimize, hayatımıza, siyasi çalışmalarımıza, cihat anlayışımıza, dernekleşmeye, vakıflaşmaya, bir ev yapmak veya üç tane daire yapmak için kooperatif kurarken bile bu manzaraya şu Talut olayına yani "Bize bir adam getirin de biz, o adam ile iş yapalım." diyen millete Allah, adam gönderince tipine bakıp "Bu yakışıklı değil ha. Arkasından gitmeyiz biz." diyen tıhniyetin aslında insanoğlunun genetiğinden kopmadığını, herkesin aklında veya genlerinde böyle bir sıkıntının bulunacağını, yakışıklı liderin daha kolay seçim kazanacağını, yanında hanımıyla dolaşan hanımını kuaföre götürdükten sonra kongreye gelenin daha kolay seçim kazanacağını, kooperatif başkanı daha kolay olacağını insanoğlunun bu ayetlerden çıkarması lazım ki elimizde Levh-i Mahfuz'dan gelmiş ve insan için indirilmiş Kur'an'dan istifade eden bir ümmet olalım.

Eğer biz Kur'andan istifadeyi "ölülerimizi otomatik cennete göndermenin kargo ücreti" olarak kullanıyorsak veya "Ramazan-ı Şerif'lerde Kur'an okumak sevaptır." diye televizyon seyretmeye vakit bulamadığımız zamanlarda Kur'an okuyarak Kur'an'ı değerlendirdiğimizi zannediyorsak vay hâlimize.

Elimize Kur'an gibi bir kitap bulunduğu hâlde psikologlara gidip gelen ve stresten içerisinde kavrulmuş bir nesil bunun için olduk zaten. Elinde Allah'ın devası var. Arş'tan gelmiş reçete var ancak orada burada stresten ve sıkıntıdan kavrulmuş bir nesil neden olduk? Bunun ayrıntısını sadece Kur'an'daki bu örnekten bile çıkarabiliriz.

Kardeşler,

Netice şudur: Biz Ümmeti Muhammed'iz aleyhisselatü vesselam. İsrailoğulları'ndan değiliz, filan milletten değiliz ama insan olmamız ve Rabbimiz'in cennetini isteyen iman etmiş bir nesil olmamız bakımından İsrailoğulları'yla aynıyız. İnsanız, Allah onlara da imanın şartları olarak bunları gösterdi. Bize de böyle gösterdi. Yani bizim "cennet" dediğimiz şey, İsrailoğulları'ndan iman edenlerin gireceği cennettir. Onlarla aynı cennete gireceğiz, onlarla imanımız aynı bizim. Aynı meleklerle inanıyoruz, aynı kadere inanıyoruz, aynı Allah'ın kullarıyız. Onlardan kâfir olanlar cehenneme girecek, bu Ümmet'ten de kâfir olanlar cehenneme girecekler

Dolayısıyla Kur'an onlara ait bir olayı anlatırken biz, "onların masalları" deyip geçiştiremeyiz. "Onlardan bize gösterilmiş örnekler." deriz. Onlardan bize gösterilmiş örneklerden biri nedir? Çok büyük hedeflerin olduğu hâlde küçücük derelere takılıp kalma hastalığıdır.

Kim, tıpkı Ramazan-ı Şerif'te öğlen de susadığın hâlde "Rabbim henüz iftar emri vermediği için ben orucumu bozamam." diyebildiği gibi mü'min, üç gün veya beş gün susuz da kalsa "Şu dereden su içmeyeceksin." dendiğinde sadece avucunu doldurabildiğin kadar ağzına su atacaksın yoksa Allah'ın kurtuluş ordusu dediği ordunun adamı olamazsın sen. Sen boğalar veya mandalar gibi suda iyice karnını şişirdikten sonra güneşin altında geniş getirmekten başka yapacağın bir şey yok senin.

Kardeşler,

Bu hususu illa Talut isimli birisinin çıkıp bizi İstanbul'dan hazırlayıp Kudüs'e kadar yürütecek; Dicle'ye gelince, Fırat'a gelince de "Sakin su içmeyeceksiniz buradan." diye böyle bir kopyalama yapmamız gerekmiyor. Allah, her gün bizi nehirlerin önüne çıkarıyor. Faiz önüne çıktığında o bir nehirdir, Allah "Bundan yudumlamayacaksın." diyor.

Kızın tam evlenme çağına gelmiş olduğu hâlde, erkeğin bin defa dikkatini çekecek çapta bir kız olduğu hâlde üniversite fırsatı önüne geldiğinde o zaman o sudan içmeyecek. Bir de Allah'ın hikmeti; erkek çocuğu copla ders çalıştıramazsın, erkek çocuğuna yalvarıp para verirsin gitmez. Kız çocuğu da masadan kalkmaz, ders çalışır ama kız çocuğunu iffetiyle okutturacağın bir yer yok. İşte bu nehirdir.

"مَبْتَلِيكُمْ بِنَهْرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ" "Önünüze nehir çıkacak, içmeyen gelecek." diyor ya Allah, sen hâlâ Ürdün Nehri'ni mi bekliyorsun? İşte nehir o'ydü. Nehir o'ydü. İmtihan buydu. Bunu kazanabilen Rabbi'nin yardımıyla yol alır. Onu artık ne Siyonizm, ne Komünizm, ne Faşizm, Kapitalizm çökertemez bir daha. Köydeyken şalvarlı, sakallı, allame, dedesi şöyle bir kişi idin; İstanbul'a geldiğinde ilk faiz fırsatında nehirden kovalarla su içip bir daha da onu idrar yoluyla atamayacağın için; yirmi sene önce köyün mollasıydın, o faizle beraber bugün banka müdürüsün. Bugün bankalar senden soruluyor.

Dün "Filanca haram yiyor, düğününde bira içti." diye selam vermeyip köyünün önünden geçmiyordun, bugün ise Allah'ın en büyük haramı faiz senden soruluyor. Neden? Çünkü Allah, senin o dereden bir defa içip içmeyeceğine baktı.

İstanbul'a ilk geldiğinde şöyle bir banka müdürüyle görüşmeyi bir kereliğine denedin ya, o idi işte o hastalık. Bir kere, her şey bir kere oluyor zaten. Ölüm de yedi kere insanın başına gelmiyor ki? "On yaşında bir öldü, on dokuz yaşında bir daha öldü, yirmi sekiz yaşında bir daha öldü." deniyor mu? İmanda böyle, bir kere gidiyor zaten. Allah muhafaza buyursun.

Şu Talut'un ordusuna katılıp katılmama sıkıntısında eriyen ve erimeyen açısından bütün Ümmeti Muhammed olarak biz, bu badireyle karşı karşıyayız. Filistin'deki mü'min kardeşimiz bir başka boyutuyla bu imtihanla karşı karşıya. Filan yerdeki mü'min kardeşimiz de petrol kuyuları olduğu için o çeşit imtihanla karşı karşıya. Petrolü içecek mi, kullanacak mı? Allah bunu görmek istiyor?

Buradaki mü'min kuluna imtihan için kızına güzellik vermiş, zekâ vermiş; onu öyle imtihan etmek istiyor. Bakalım kuaför görmeden meclise çıkamayacak çirkin kızına düşündüğü kapasiteyi, mantığı ve geleceği; dünya güzeli kızı için de düşünebilecek mi? Yoksa çirkin kızını Kur'an kursuna Kur'an öğrenmeye, güzel kızını da doktor olmak üzere fakülteye mi salacak? Bunu görmek ister Allah, görmek ister. Allah, önümüze ne nehirler çıkaracak.

Allah, sadece Talut'un yanındaki adamların önüne mi nehir çıkardı? Kimin sabredebileceğini, kimin de önüne nehir çıkınca midesine hâkim olup olamayacağını görmek istiyor Allah?

"Nehre daha on kilometre var." E, kaval çalmak kolay o zaman. Susamışken önüne nehir çıktığında kim delikanlı, kim "Allah bana yeter, Rabbim beni kuraklıktan öldürmez." diyecek, cesaretli kimdir; bunu Allah görmek istiyor. Allah, biliyor aslında kim bunu yapacak yapmayacak da kıyamet günü kimsenin ağzında geveleyeceği bir mazeret olmasın istiyor. Yoksa Allah, biz yaratılmadan binlerce sene önce sonumuzu biliyordu, biliyor. Neden? Zaten Allah'ın bilgisi, "olmamış şeyleri bilmektir.". İnsan da yaşamış olduğu şeyleri biliyor zaten. Allah'tır ki olmamış şeyler, olacak olsa nasıl sonuçlanacak onu biliyor.

Onun için bizim akıbetimizi, hangi derelerde yüzeceğimizi, hangi derelere de tenezzül etmeyeceğimizi Allah biliyor ama kıyamet günü çıkıp da "Beni deneseydin ben belki de hiç, hiç sıkıntıya girmeyecektim, belki..." "Belki" dedirtmemek istiyor. "Çalışın, Peygamber görsün, bütün mü'minler görsün, kıyamet günü milyarlarca insanı huzuruna çağırdığında 'Senin banka hesaplarında binlerce sekreterin imzası var.' diyebilmek için Allah, kimsenin gığı çıkmasın diye bu macerayı böyle yürütüyor. Yoksa Allah her şeyi biliyor.

Kardeşler,

Demek ki Rabbimiz'in cennetinde O'nun cemalini göreceğimiz günler; bugün önüne çıkan derelere dalmayan, sabreden, sebat eden mü'minlerin ödülüdür. Her gördüğü dereye çullanan insan bu dünyada avans ala ala maaşından fazlasını almış olacağı için bir şey bırakmıyor ahirete. Sabreden mü'min, direnen mü'min, yılmayan mü'min ve ayakta durmayı becerebilen mü'min; Rabbinin karşısına iyi kul olarak dikilecek bir mü'mindir.

Kardeşler,

Bütün dünya kurulduğundan beri yeryüzündeki sıkıntılar A, B, C veya bir, yedi, sekiz diye sayılsa hepsinin ortalamasında üç sıkıntı vardır, dedik. Yeryüzünde bir şehvet sıkıntısı var. Bu şehvet hep kadının üzerine yüklenir, aslında kadın dünyasından bakıldığında da erkektir bu pencerenin adı. Ama teamül olmuştur. Sanki "şehvet, cinsellik" deyince kadın hep akla geliyor. Temel nokta kadın olduğu için; iffet, namus, ahlak kadının tacı olduğu için hep kadının üzerinden anılır.

Hani bazı malzemeler vardır. Şimdi filanca şeyi bakkaldan istiyorsun "Şunu ver," diyorsun, aslında dediğin bir firmanın adı. Mesela; "mendil" demiyorsun da o firmanın adını diyorsun. O kadar meşhur olmuş ki ilk defa onu, o çıkarmış; ondan sonra yüz tane o malzemedan başka markalar bunu

ürettiği hâlde sen “o” diyerek onu çağırıyorsun. Aslında kadın değil bu cinayetin sorumlusu ama kadın bu işin ana nüvesini oluşturduğu ve ilk hücre o olduğu için kadının üzerinden hep dünyadaki şehvet isimlendiriyor.

Mesela; “kadın fitnesi” diyor hadis-i şerif, biraz sonra göreceğiz. Esasen “şehvet fitnesi” demek istiyor. Erkek de var bu, kadında da var ama erkek dünyaya saçılıp reklamını yapsa mesela; erkeğin bedeni, çırlı çıplak hâlde bir araba lastiğinin kenarına koyulsa şoförler o lastikten bir daha almazlar ama kadının sadece kolunu kaldırırken reklam yapsa o lastikten bulunmaz. Bir daha bulunmaz. Şoförler, “en iyi lastik!” diye onu ararlar.

Yani cazibe kadının üzerinde var, erkeğin üzerinde cazibe yok. Böyle yaratmış Allah Teâlâ. Bu nedenle hadis-i şerifler ve Kur’an ayetleri kadından bahsettiği zaman ortak noktamızın marka ismini söylediği için “kadın” diyor. Erkek de bu fitnede aynı sorumluluğu taşıyor.

Mesela; Efendimiz aleyhisselatü vesselam ne buyuruyor? “Benden sonra kadınlar gibi bir fitne (sorun) bırakmadım size.” diyor. “Vay! Nasıl kadınları bu kadar...” Yav, ne alakası var? On yaşından itibaren herhangi bir çocuk, kadın düşünmüyor mu bu dünyada? Eskiden on yaşından itibaren. Şimdi beş yaşından itibaren bir “sevgili mevgili” derdi olmayan var mı veya kadınların kendilerini düşünmedikleri bir dakikaları var mı?

Hayat, kadının üzerinde dönüyor. Evet. Yeryüzünde bin çeşit gıda yiyoruz ama “Niye burada İstanbul’da çalışıyorsun?” dediğimizde “ekmek kavgası” diyoruz. Ekmekten başka bir şey yemiyor musun? Ne yersen ye, adı “ekmek” bunun. Ekmek kavgası, ekmek kavgası... Bir ekmek tutturduk gittik. Allah bilir bir haftadır ekmek yediği de yok, pasta yiyor ama “ekmek” diyor. Sembol olmuş, simge hâline gelmiş. Kadın da bu demek.

Yeryüzünde insanlığın Âdem aleyhisselamdan beri önüne çıkan nehirler, Talut’un nehirleri gibi hayatta kalıp kalmayacağımız Allah’ın test ettiği şeyler bir; kadındır. İki; paradır. Üç; evlattır. Parayı derken malı da kast ediyoruz. Neyi kast ediyoruz? Tarla; para demek, para eden şey demek. Bu, köyde hayvancılık üzerinden düşünülür, şehirde ev üzerinden düşünülür.

Şunu da örneklendirelim. İnsanlar filan seçime girebilmek, milletvekili olabilmek veya işte devletin üst kademelerinde söz sahibi olabilmek için birbirini kırıyorlar. “Yav bu koltukta ne var kardeşim? Bunda oturan fazla mı yaşıyor?” demeye gerek yok. Herkes biliyor ki o koltuk da nihayetinde meşin kaplamalı bir şey yani; farklı bir koltuk yok, öteki koltuklar da daha iyi üstelik ama o koltuğa oturunca paraya hükmediyorsun, insana hükmediyorsun, insan sana para getiriyor. Esasında mal var. Mala hükmeden ortam, siyaset olunca siyaset değerli; mala hükmeden ortam, mandıra olunca mandıra değerli. Çok bir şey değişmiyor.

Bu nedenle, yeryüzünde insanlığın Allah ile arasının açılmasına en büyük üç nedenden biri “kadındır” dedik. Kadınla neyi kastettiğimizi vurguladım. Hadis-i şerifler “kadın” dediği için kadın dememiz gerekiyor. Diğer ikisi de maldır ve evlattır. Allah bir mü’mini kıyamet günü karşısına diktiğinde ya kadından dolayı sorun yaşayacak ya maldan dolayı sorun yaşayacak ya da evladından dolayı sorun yaşayacaktır.

Binanenaleyh bu üç şeyi, dünyayı sembolize eden bu üç değeri yani; dünya hayatını, ahireti cennet olarak kazanmamıza engel bir ortam hâline getiren bu üç şey olan kadın, mal ve çocuğu önümüze çıkan nehir olarak göreceğiz.

Bol keseden cihat lafları yapıyordun. Senin oğlun akil baliğ oldu, sakalı bitti; senin on sene önceki edebiyatları nereye gömdün sen? Demek ki baba ve anne olmadan edebiyat yapmak kolaymış. Ne zaman ana ve baba oluyorsun edebiyat dersine bile daha katılamıyorsun, bırak edebiyat öğretmenliğini daha laf da anlamıyorsun, laf da konuşamıyorsun. Başkalarına kahramanlık edebiyatı yapabiliyorsun, kendi çocuğunun önünde “gık” edemiyorsun. Korktuğundan, acıdığından; sebebi önemli değil. Sebebi önemli değil ama insan mangalda kül bırakmaz, oğluna söyleyecek laf bulamaz.

Kardeşler,

Düğünlerde “İslam edebiyatı yapmak, konuşmak kolay, senin kızın büyüdü “Gel bir konuşma yapsana.” Unuttu, ne diyeceğini unuttu. Çünkü insanoğlu önüne nehir çıkmadan kolay konuşur. “Geliyoruuuz! İsrailoğulları’nı ezenleri ezeceğiz.” aılan ama orduyla karşılaşmadan dere bitirdi işlerini. Aynı ortam kıyamete kadar farklı isimler ve farklı alıntılarla bütün insanlığın karşısına çıkacak. Çünkü Allah, hiç kimseyi insan hakkı sonucu olarak “Şöyle bir gitsin, zavallı dünyada bir yaşasın.” diye buraya göndermedi.

Kardeşler,

Biz, mükellef olarak buraya geldik. Mükellef ne demek? Sorumlu demek. Hepimiz kuluz, kulluğumuz bize sorumluluk yüklemiştir. Dünya yaşama yeri değildir. İmtihan yeridir. Yaşanacak yer, Havz-ı Kevser’in etrafıdır inşaallah. Orada yaşayacağız. Buralar yaşanacak yer değil aslında. Buradan kiralık yer tutmak bile doğru değil, bırak sen kooperatif kuracaksın, bina yapacaksın. Hele tapulu yer, hiç alınmaz buralardan. Buralar hep istimlâk edilmiş yerler. Allah, buraları istimlâk etmiş, dağıtacak; Allah buraları pamuk tarlası gibi dağıtacak. Buralardan yer alınmaz.

Eh bir gün şu, bir daha insanın susamayacağı şekilde su içeceği Havz-ı Kevser’in etrafında Muhammed aleyhisselam ve Ömer bin Hattab ile oturduğün gün, mülk almaya değer bir yere gelmiş olacaksın. Dünyayı böyle tanımak lazım. Dünya budur ama Rabbimiz bize “Bu imtihanı, burada kazanacaksınız.” dedi.

Kardeşler,

Dikkat ediniz! Allah Teâlâ bizi tuzağa düşürmüyor veya Allah şiddetle hem Kur’an’da hem de Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in hadis-i şeriflerinde çok dikkat ediniz “Aman bölünmeyin ha! Bölünmeyin, bölünmeyin, aman beraber olun!” diyor. Sonra da Kur’an-ı Kerim “أَوْ يَلْبِسْكُمْ شَيْعًا ” diyor. “Sizi parça parça da edebiliriz hazır olun” diyor. Neden? Çünkü Allah “Bölünmeyin.” diyor. Neden diyor? “Böleceğim ben, sizi bölünmeyeceksiniz.” diyor.

أَوْ يَلْبِسْكُمْ شَيْعًا “Sizi parçalayacağız dikkat edin” diyor. Ya baba oğul beraberdik, evde iki mezhep olduk. Akrabalardan dört mezhep çıktı. Siyasetten bölünürsün, etnik olarak bölünürsün, ahlakta ve farklı görüşte bölünürsün. Ya Allah “Bölünmeyin!” diyor. Niye “Bölünmeyin?” diyor. Böleceği için “Bölünmeyin!” diyor. “Önünüze nehir çıkaracağım, içmeyeceksiniz ondan.” diyor. Mantık bu.

Şimdi, biz şöyle diyemeyiz. Yani “Mademki mal imtihandır, bırak malı mülk; çeksin gitsin bu dünyada, malsız kalalım.” asla diyemezsin.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz’i Enes İbni malik radiyallahu anh mutlu edip sevindirdiği bir pozisyonda açmış ellerini “Rabbim! Bu Enes’e çok mal ver, çok çocuk ver.” diye dua etmiş.

Sevindirdiği için dua ederken başının belası olacak, cehennem olacak bir şeyi ona dua eder mi? Demek ki çok mal sahibi olmak, çok çocuk sahibi olmak bir kötülük değil. Mala çok tamah etmek, malı Allah'tan çok sevmek ve malın esiri olmak kötülük. Önüne nehir çıkacak, bir avuç suyunu alıp "Eyvallah!" diyip yoluna devam edeceksin, o zaman nehir sana sıkıntı vermeyecek. Kovayla su içersen, hortumu ağzına takar da patlayana kadar içersen; eh, o zaman helak olursun.

Demek ki Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hiçbir şekilde ashabı kirama "Fakir kalın." demedi. Bilakis ne dedi? "Aman aman! Dikkat edin, fakirlik diye bir dert kalmayacak. Ben fakirlikten korkmuyorum, bilakis çok zengin olmanızdan korkuyorum. Dikkat edin! Dünya tatlıdır, yemyeşildir. Bu dünya size açıldığı zaman vay sizin hâlinize!" diye ashabı uyarmış.

Sonra da cümlesine bakın: "Dünya yeşildir, tatlıdır. Aman ha dikkat edin!" dedikten sonra da buyurmuş ki: "Gözünüzü açın, İsrailoğulları'nın ayağı kadın yüzünden kaydı. Dikkat edin!". "Bize ne İsrailoğulları'ndan? Yahu geçmiş gitmiş, lanetli bir millet." Yok canım, onlar da insandılar.

İsrailoğulları demek; hepsi namazsız, oruçsuz, zekâtsiz, sarhoş demek değil. İçinde ibadet eden insanları da vardı, dinliyordunuzdur hele de menkıbe kitaplarından. Seksen sene şurada namaz kıldı, yetmiş sene hiç orucunu bozmadı; bu adamlar hep İsrailoğulları'nın adamları. Öyle dua ettiği zaman duasına "yok" denmeyecek adamlar da varmış. Çok uzun süre yani; İsrailoğulları binlerce senenin ümmeti, bunlara binlerce sene binlerce peygamber geldi. Bu kadar çok uzun bir zamanda geniş bir coğrafyada yaşadılar. Dolayısıyla İsrailoğulları'nın hikâyesi bizim için çok basit değil.

Hadis-i şerife dikkat edin şimdi, "Fakirlikten korkmuyorum." diyor. Sahih hadis-i şerif bu. Müslim'den naklediyorum: "Zengin olmanızdan korkuyorum. Dünya yeşildir, çok caziptir dikkat edin. Tatlıdır dünya ama Allah sizi imtihan etmek için karşınıza dünya nimetleri de çıkaracak. Ve dikkat edin, İsrailoğulları'nın ayağı kadından kaydı." diyor.

Ne anlatıyordu, ortaya ne çıkardı? Demek ki dünya, sen fakirken seni bir kadınla baş başa mahkûm olmaya razı ediyor. Kimsenin kızına mızına baktığın yok zaten. Baksan ne olacak ki; çul yok, ayağında ayakkabı yok. Dünya zenginleşmesi ortaya çıkınca şeytan malzeme bulduğu için kadını kışkırtacak ve seni kovalattırarak. Mal gelince kadın çıldırarak, kadın patlayacak. Tıpkı havalar soğuk gittiği için toprağın üstündeki meyvelerin bahçelerin hep böyle kupkuru ot gibi duruyor, sonra baharda birden güneş açıyor. Yağmur yağdıktan sonra toprak kuduruyor. Yemyeşil oluyor her şey, çiçekler filan böyle bakmaya doyamıyorsun.

İnsan fakir fukarayken ve açlık çekerken takım elbisen mi var, neyle fors atacaksın köy meydanından? Sen geçmeye utanıyorsun zaten. Kadın da köy meydanından geçmek istemiyor, erkek de istemiyor. Yani; "Zoraki köyden geçmesem, millet yırtık pantolonumu görmese." diyorsun.

Dünya coşunca her şey bollaşınca şeytan kadını bir taraftan "Çık, çık, çık, çık!" diye toprağın üstüne atıyor. Erkeği de bir taraftan "Bak ne kadar yeşil." diyor. İsrailoğulları'na böyle yapmış. Canım Peygamberim de benim, aynı tuzağa düşmesin Ümmet'i diye yalvarıp duruyor bize. "Aman dikkat edin! İsrailoğulları böyle kaydı." diyor.

Kardeşler,

Demek ki Allah, sebat edenleri, ayakta durabilenleri istiyor ama çok önemli bir nokta; ayakta durup duramayacağımızı test etmek için de ayağımızın altına karpuz kabuğu koyuyor "Bakayım

kayacak mısın?” diye. Yani toprağın üstünde dimdik dur bakalım, duruyorsun. Kay bakalım, kayacak mısın? Kayılmayacağı belli bir şey burada. Ayağının altına buz veya karpuz kabuğu koyacaklar ki kayıp kaymadığın belli olsun. Dümdüz yolda yürürken kaymadın diye ödül mü verecekler sana? Karda yürü, buzda yürü ve kayma. “Kara çıkmayayım, buza çıkmayayım.” Yo, ekmek almaya çıkacaksın, camiye gideceksin; illa karda yürümen lazım.

Allah, güneşte çarpılmadan güneşte yürüdüğünü görmek ister, karda da ayağın kaymadan yürüdüğünü görmek ister. Ne güneş olsun, ne kar olsun mezarda var öyle yerler ayırttırabilirsin. Mezarda ne güneş var ne kar var. Mezarın üstünde iken kar var, güneş var, çamur var, yağmur var, çakıl var; her türlü imtihana hazır olacak.

Biz, Rabbimiz’e imtihan edilmeye razı olduğumuz için iman ettik. Kimse çıkıp diyemez ki “Ben iman ettim ama böyle sıkıntı mıkıntı istemem, gelmem ben öyle şeylere.” Öyle yok, öyle değil. Peygamberler bile bundan muaf tutulmadılar. Evlat acısı onlar da çekti. Görmüyor musun, Nuh aleyhisselam nasıl gözyaşları akıtıyordu? İbrahim aleyhisselamı görmüyor musun, babası için nasıl gözyaşı akıttı? Onlar da aile sıkıntısı yaşadılar. Malla ashabı kiram da imtihan edildiler. Kadın da erkek de herkes imtihan edildi. Hiç kimse Allah’tan muafiyet beklemesin.

Kardeşler,

Dedik ki şu yeryüzünde dünyanın şeytan tarafından bizim ayağımızın kayması için sebatımızın engellenmesi için kullanılacak malzemeler, ya şehvetimizdir ya maldır ya da evlattır. Yani aile konusudur. Allah, bütün bunlara karşı da iki sigorta sistemi kurmuştur.

Birincisi: Sabredeceksin.

İkincisi: Kendini ibadetsiz bırakmayacaksın.

İbadetsiz kalmak demek, bahçeyi susuz bırakmak demek. Güneş kavurur berbat eder seni. Sulamayı ihmal etmeyeceksin. Sabah namazı, sulamak demektir. Ramazan’da oruç tutmak, bahçeni sulamak demektir. Haccetmek, bu demektir. Kur’an okuyup zikir yapmak, Allah’ı anmak, ilim meclislerine katılmak yani ibadet olarak yapılan şeyler, bahçeyi sulu tutmak demektir.

Güneş ne kadar kavurursa kavursun, sen sabah namazında suladın mı bahçeni Allah’ın izniyle meyven de olur, bahçen de kurumaz ama bir gün sulamayı unutunca o gün salatalıklar odun gibi oluyor ya hani bahçelerde; bir gün sabah namazı kılmadın mı da öyle oluyor işte insan. Bir gün sulamamış oluyorsun. Güneş elli dereceyi bulmuş. Güneşte yürünmüyor, bakıyorsun ağaçların yaprakları morarıp dökülmeye başlamış. Ne oldu bu ağaca? Sulamıyorsun kaç gündür. Kaç sabah namazı kaçırdıysan o kadar yaprak döküldü sende demektir.

Ayak kaymasına karşı yani sebatı sağlama teminatı olarak; iki silahımız vardır bizim. Biri; sabırdır. Rabbimiz sabrımızı isteyecek. Diğer de; kulluk için gerekli olan ibadetleri yerli yerinde yapmaktır.

Sabır ne demek? Harama karşı sabredeceksin, sıkıntılara karşı sabredeceksin, küfrün tuğyanına karşı sabredeceksin. Kimse çıkıp da kıyamet günü “Ya Rabbi! Bilal’i sen gönderdin, iki kırbaç yedi sabretti. Bizim zamanımızda internet vardı, çok kötüydü zaman ya Rabbi! Hem de internet kablosuz mablosuz her yer doluydu ya Rabbi! Onun için biz zinaya düştük, yoksa kötü niyetimiz

yoktu” böyle mi diyeceğiz? Bilal’in Ebu Cehil’i vardı, bizim de internetimiz var. Orada Ubey ibni Halef vardı mel’un, burada da medyası var. Bir şey olacak, Allah bir şeyle imtihan edecek.

Kıyamet günü müşriklerden biri şöyle diyebilir mi? “Ne yapalım ya Rabbi? Ebu Cehil çok güçlü adamdı. Biz ondan korktuk, O’nun için peygamberine iman edemedik.” Böyle diyemeyeceğin için, mü’min böyle diyemeyeceği için ashap döneminde, bu dönemde de çıkıp “Ne edeyim ya Rabbi? Bilbordlarda kadın reklamı vardı, interneti açın bedava kadın, orada bedava. Ben de zinaya düştüm. Ne yapayım? Öyle diyebilecek olsaydın iyiydi ama kıyamet günü kimsenin konuşma hakkı yok. Neden yok? Çünkü Allah, “Nehirleri karşınıza çıkaracağım.” demişti.

Allah, Kur’an’ın ikinci suresinde iki sayfa ayırmıştı. Allah, nasıl insanların önüne ırmaklar çıkarıyor? Susuz kaldıkları bir günde kimseye tuzak kurduğu yok Allah’ın. Hiç kimseye tuzak kurmuyor. Her şey açık seçik, planlı bir şekilde Allah yapıyor ve bu planını da kullarından gizlemiyor. “Çok üstü kapalı bir program olacak, savaş taktiği gereği açıklamıyorum, herkes hazır olsun.” demiyor. “Size şeytan başınızın belasıdır demedim mi?” diyor Kur’an-ı Kerim. “Kıyamet günü böyle diyeceğiz.” diyor.

“أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ” Allah Teâlâ: “Ey Âdem’in çocukları! ‘Aman dikkat edin bu şeytana demedik mi size?’ diyeceğiz.” diyor.

Allah Teâlâ: “Babanızın hikâyelerini niye anlattık size? Niye Âdem’in cennetten çıkarılışını anlattık?” diyecek. “Size evlat veriyoruz, çoluk çocuk veriyoruz ama bunlar fitnedir. Peygamberlerin başına bile bela oldular. Dikkat edin ha, dedim.” diyecek Allah Teâlâ.

Mal, oo koyacak yerin yok; zekâtını verecek kimse bulamıyorsun. “Bu, mal çokluğu da bir imtihanıdır; fakirlikten daha tehlikelidir, dedik.” diyecek Allah Teâlâ. Hiç kimseyi Allah, tuzağa düşürmüyor. Hiç kimse çıkıp da “Ya Rabbi! Siyonizm’i bir bilsen ne bela bir şeydi. Ah Siyonizm, çok kötüydü! Bizim zamanımızda adamlarda hem silah vardı hem medya ellerindeydi hem çok kötü istihbarat teşkilatları vardı. Onun için biz bataklığa düştük.” Allah’ın her zaman yarattığı bir Siyonizm vardır. Bu Siyonizm hiç eksik olmadı. Şimdi ismi Siyonizm oldu, başka zaman da başka bir ismi vardı.

Kardeşler,

Bu sebeple hiç kimse Allah’ın huzuruna çıkıp da eften püften mazeret söyleyemez. “Çok tehlikeliydi bizim zamanız.” Her zaman aynı tehlikeler var. Sabredenler ve sırayla düzenine uyup bahçesini sulayabilenler cennet meyvelerini yiyecekler ama “Şu gün şuradaki sulamayı unuttun, bugün misafirlige gittiğin için bahçesini bıraktın.” Eh, herkes ettiğinin karşılığını bulacak.

Kardeşler,

Sadece bir örnek olması bakımından bir sahabenin hayatından alıntı yapmak istiyorum. İsrailoğulları nasıl tuzağa düştüler? Nehirden kovalarla nasıl su içtiler? Musa aleyhisselamın ümmetinden onu örnek verdik. Bir de Muhammed aleyhisselamın Ümmet’inden bir delikanlıdan örnek vereceğim.

Beyhaki’nin “Şua’bul İman” isimli hadis kitabı, bundan tam bin yüz sene önce yazılmış bir kitaptır. Buradan naklediyorum yani yeni bir menkıbe kitabından veya hikâye kitabından anlatmıyorum, hadis kitabından naklediyorum.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh, Abdullah ibni Huzafe isimli genç sahabeyi Rum diyarına göndermiş yani Medine'den bugünkü Anadolu topraklarına cihat etmek, oradaki insanları Allah'a davet etmek için göndermiş.

(Abdullah ibni Huzafe radiyallahu anh, Peygamber aleyhisselamın zamanında genç bir çocukmuş, genç bir sahabeymiş)

Abdullah ibni Huzafe radiyallahu anh ve yanındakiler esir düşmüşler. Rum hükümdarı, bunları esirler olarak önüne toplamış. Bunlara demiş ki: "Hayatınızı kurtarmak istiyorsanız Muhammed'in dinini bırakın. Gelin Hıristiyan olun; kurtarayım, affedeyim sizi." demiş. Esirler işte kaç kişiseler.

Abdullah ibni Huzafe de: "Bize sadece canımızı değil şu Arap topraklarının krallığını versen biz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi bırakmayız." demiş.

Hadis anlatıyorum arkadaşlar, hadis anlatıyorum; hikâye anlatmıyorum. Zaten biliyorsunuz, hikâye büznillah anlatmıyorum. Anlatırsam da "Bu hikâyedir, fıkra diye anlatırım." diyorum ama hadis bu. Beyhaki'nin "Şua'bul İman" isimli kitabından naklediyorum.

Rum hükümdarı, bunun bu dik başlılığından rahatsız oluyor. "Bunu asın bir yere, ok yağmuruna tutun!" diyor, asıyorlar. Okçulara da diyor ki: "Ürkütün ama öldürmeyin, bu adam bana canlı lazım, Muhammed'in adamı çünkü." Diğer esirler sahabe değil, bunu pes ettirecek, "Tamam, senin dinine geçtik." diyecek. Oradaki yüz-iki yüz ne kadar Müslüman varsa onlar da "Sahabeden biri döndüyse biz de döneriz." diyecekler. Adamın derdi; onları öldürmek ve "Muhammed'den adam çaldım." diyebilmek. Yani; din kavgası yapıyor adam.

Neticede bir sağına, bir de soluna ok atıyorlar. Bakıyor ki bu hiç ürkmüyor. Sonra "Bu adamların hepsinin yakmak üzere bir kazan kurun, ateş yakın, yağ dökün içine." diyor. Yağı kaynatıyorlar, kaynatıyorlar; esirlerden sahabe olmayan iki kişiyi "Atın bu kazanın içine." diyor. Atar atmaz kemikleri kalıyor, gerisi eriyor içinde. Hepsi görüyorlar bu manzarayı.

"Dönüyor musun bizim dinimize?" diyor. "Yok." diyor. "O zaman atın bunu." diyor Abdullah ibnu Huzafe radiyallahu anha için. O da kazanın başına getiriliyor, elleri bağlı, ağlamaya başlıyor. Hükümdar ya da kral diyor ki: "Hah! Akı başına geldi." diyor. "Ee! Tamam, döndün bize dimi?" diyor. "Yok, dönmedim." diyor. "Niye ağladın?" diyor. "Bildğin gibi değil. Şimdi beni burada atacaksın, ben yanacağım burada. Kısa bir zamanda yağ olup gideceğim. Bir can bu, bunu da verdin gitti. İnsanın şöyle başındaki saç kadar canı olacak ki zevkle hepsini bu ateşe atacaksın. Bu fırsat diyor bir defa geliyor insanın eline." diyor radiyallahu anh.

Bakıyor ki deli. Bununla uğraşılmaz. Evet, deli. İnsan canını kurtarır. "Yap yap, diyalog yap; bir şeyler yap işte kurtul be. 'Tamamdır.' de bir şeyler de." diyor. "Yaa, ayağının altındaki buza bak sen." Hâlbuki Kur'an, ruhsat verip diyor ki: "Öyle bir durumda -nitekim Ammar radiyallahu anh yaptı bunu- içinizde iman kor ateşi dursun. "Tamam tamam. 'Senin dediğin doğrudur.' de kurtul." diyor ama bu Muhammed aleyhisselam görmüş. Ee, sahabe bu! Sen İsrailoğlu mu zannettin, kovayla su içip de peygamberini yalnız bırakacak? Yoo, öyle değil. Bunlar, Muhammed aleyhisselamın medresesinden mezun olmuş mücahitler. Allah onlardan razı olsun.

Hükümdar, bu delikanlılıktan hoşlanıyor. Diyor ki: "Muhammed'in adamı! Öp saçımı, seni serbest bırakayım." demiş. Yani bir jest yapacak şimdi. "Bir şartla senin saçını öperim. Bunların

hepsini serbest bırakacaksın. Hepsini, bütün arkadaşlarımı.” “Hepsini serbest bırakacağım.” diyor. Hükümdarın saçını öpüyor, o da hepsini serbest bırakıyor. Medine’ye geri geliyorlar.

Ömer bin Hattab radiyallahu anhuya bu manzarayı anlattıklarında kalkıyor, mescitte “Müslümanlar! Her Müslüman’ın bu Abdullah’ın başını öpmesi gerekir. Bu, öpülecek baş sahibi adam.” diyor. Kendisi de kalkıyor Abdullah ibni Huzafe’nin başından öpüyor, ashabi kiram da kucaklıyorlar, bağrılarına basıyorlar. Delikanlılık örneği!

Kardeşler,

Şimdi bunun adına “sabır” deniliyor. Sabır bu. Kıvırmıyorsun, evirmiyorsun. Abdullah ibni Huzafe’nin karşısına çıkan şey; hani bir “diploma kavgası” veya “memurlukta sürünme” filan gibi basit bir şey değil. “Kaynayan kazana atılma savaşı” yapılıyor orada. Ateşe atılınca da yüzde elli yanarsın, yüzde elli yanıkla hastaneye kaldırırılar seni diye bir şey yok. Odunlar altında kaynıyor, ateşi kaynatıyor. Atılınca kemiklerin kalacak, et gidecek ortadan ama “Allah için tam yüz can verme fırsatıymış ki yazık bir canım var.” diyor. Sabır! Allah onlardan razı olsun.

İsrailoğulları’nın ödleğ nesli, Muhammed aleyhisselamin yürekli nesli. Ve inşallah Ümmeti Muhammed’den kıyamet sabahına kadar bu nesil yok olmayacaktır.

Şimdi Abdullah ibni Huzafe’yi konuşuyoruz. Herkesin cevabı hazır “Ya, ashabi kiramdı onlar.” iyi. Said Nursi de mahkemeye çıktığında “Saçlarım kadar başım olsa koparsanız, taviz vermem bu dinden.” dedi. Elli senelik olay. Mahkeme tutanaklarında var. Abdullah ibni Huzafe radiyallahu anh, hadi masal; hadi, hadi, hadi. E, önümüzdeki Said Nursi üzerinden yarım asır geçmedi. “Başımdaki saçlarımın sayısı kadar başım olsa koparsanız, geri dönmem devamdan.” dedi. Mahkeme tutanaklarında mevcut. Demek ki bu iman nesli, kıyamete kadar var. Ödleğler de bulunduğu gibi. Ödleğler de İsrailoğulları’ndan beri var. Her gördüğü dereye çullananda var; yüz sene yürüse de Allah izin vermedikçe iftar etmeyen yürekli mü’minler de var. Allah, her iki örneği de kıyamete kadar canlı tutuyor.

Kardeşler,

Demek ki Rabbimiz bizi imtihan edecek. Bu imtihanı da gizli saklı yapmıyor Allah. Yani bakalım kur’adan ne çıkar bize? Yok, ne çıkacağı belli; dere çıkacak önüne, soğuk sular çıkacak, kadın çıkacak, yakışıklı delikanlı çıkacak, Yusuf çıkacak önüne, Yusuf çıkacak. Kıyamete kadar hep çıkacak bunlar. Fırsat çıkacak. Bir veya iki senede gurbetten geldiğin köyüne patron gibi dönme fırsatları çıkacak ama “Haram!” deyip kenara çekileceksin. Eh, Abdullah ibni Huzafe’nin nesli devam ediyor demek ki.

“E, filan hoca izin veriyormuş, caizmiş bu.” diyecekler. “İşin içinde şüphe var ya kalsın, çocuklarım ve ben kuru ekmekle idare ederiz.” diyeceksin. Al sana Abdullah ibni Huzafe işte. Senin başın öpülesi değil yalanası bir mü’minsin sen o zaman.

Bir genç kız girdiği her imtihanla belki de ülkesinin en iyi puanlarını alacak kudrette olduğu hâlde “Rabbimin rızası olmayan bir imtihana da girmem, onunla elde edeceğim fırsatları da ayağımla teperim.” diyor ya; ayağı öpülecek bir kız o, ayağı öpülecek biri.

Bir kız “Bu zekâmı ben Allah’ın kitabına harcayayım, başkaları da doktor olsun. Doktor ben olmasam insanlık hastalıktan mı ölecek?” diyor ya. Sübhanallah! Al sana Abdullah ibni Huzafe işte. O,

kaynayan bir kazan değil kaynayan bir ülkedeki bataklığa batmamış mü'min mücahide bir hanım; Allah ondan razı olsun. Öyle her gördüğün fırsatı kaçırma, Kadir Gecesi de büyük bir dua töreni, melekler seni bekliyorlar! Ya, bekliyorlar ama nerede beklediklerini bilmiyorum. Bir yerde bekliyorlar melekler.

Kardeşler,

İki korkuyu atmadıkça sabretmek mümkün değil.

Birisi; ecel korkusu.

Diğeri de; azınlık olma korkusudur.

İnsanları bataklığa düşüren bu iki şeydir. Ecel korkusu. Sanki o korkarsa daha fazla yaşayacak. Hani herkesin son saniyesi bile Allah'ın garantisindeydi? Niye Abdullah ibni Huzafe korkmadı, niye mahkeme salonlarında çıkan o yiğit adam "Kıllarım sayısı kadar kafa kopartsanız, size taviz vermem." dedi.

Kardeşler,

Ecel korkusu ile çoğunluk olmaya gerek var mı, yok mu endişesini attın mı, tek kalmaya razı oldun mu, "Ben bir kişi de olsam Rabbim benimle. Nasıl bir kişiyim ki ben? Rabbim benimle." diyebilenin mağlubiyet şansı yoktur. O, hep galiptir.

Şunu hiç kimse zannetmemelidir: "Yani İslamî gelişmeler büyüdü, elhamdülillah. Okullarda Kur'an dersimiz var vesaire filan. Artık yüzde doksan beş hepimiz sakal bırakırız, herkes çarşaf giyecek." Sakın böyle zannetmesin kimse.

"وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ" "Yeryüzünde 'Allah' diyenler asla çoğunluk olmayacaklar."

Arkadaşlar,

Kur'an'ın açık seçik ayetleri var. Kur'an'da en az altı-yedi tane ayet var ki; mü'minler hep azınlıktırlar, çoğunluk olmaz.

Hiçbir zaman vurduğun her kürek, altın olarak çıkmaz. Bir dağı kaldırırsın, bir kürek altın çıkar. Her doğanın mü'min olarak yaşayıp ölmesi söz konusu değil. Binde bir, milyonda bir rakamlarından söz ediyor aleyhisselatü vesselam Efendimiz. Çok küçük rakamlar.

Dolayısıyla mü'min olarak ölmek isteyenlerin, sebat edip ayağı kaymadan Allah'ın cennetine kadar nefes almadan yürümeye razı olanların kabul etmesi gereken iki şey vardır.

Bir: Ben Rabbim'in yazdığı kadar yaşayacağım. Beni doktorlar fazla yaşatamazlar. "Filan ottan yersen, şu ilacı yaparsan veya filan ağacın kökünü yersen çok yaşarsın!" Çok beklersin sen öyle. Ağaç kökü yiyerek çok mu yaşıyor? O zaman ağaç kökü yiyen tarla farelerinin bir milyon sene yaşamaları lazım. Nerede kim bir ot bulursa "Bununla çok yaşarsın." diye kandırıyor bizi. Kimse bizi, bir saniye fazla yaşatamaz. Rabbimiz ne yazdıysa ebediyen odur kural.

İki: Kalabalık aramıyoruz, Allah'ı arıyoruz biz. Rabbimizle berabersek biz, bütün insanlıktan daha kalabalığız. Allah'la beraber değilsen sen, garipsin. Mezarda da yalnızsın dünyada da yalnızsın

Çünkü paran kadar, malın kadar ve forsun kadar arkadaşın var. Onlar gidince sıfırlanacaksın. Sana kimse selam vermeyecek ama Rabbin ile berabersen zenginken de, fakirken de, sefilken de, sürünürken de Allah seninledir ve o zaman sen, kâinatın en kalabalığı, en byğsn.

Eceli ve kalabalık stresini atmayanlar, sabır nedir bilemezler. Sabır bilmeyen, ibadetten lezzet alamaz. İbadetten lezzet alamayan da sebat etmekte zorlanır, onun bahçesindeki yapraklar hep kurur.

Bu sebeple Rabbimiz, nceki mmetlerdeki gibi bu mmet'te de yarattığı her kulunu imtihan edecek. Muhakkak önümüze nehirler çıkacak ama Dicle, Fırat, Ürdün Nehri diye aramasın kimse. Evimizin içinden ne nehirler akıyor? Caminin içinden nehir geçer. Yrdğn yollar, hep nehirdir. İř yerin koca bir nehir olarak akıyor zaten.

Allah, İsrailoğulları'nı denedi de bizi mi denemeyecek? Deneyecek elbette.

Bu mmet'ten Abdullah ibni Huzafeler ıkacak. İnşallah kadınıyla, erkeğıyle, genciyle, ihtiyaıyla bu derelerden içmeden Havz-ı Kevser'den içmeye gideceğiz.

Vel'hamdlillahi Rabbi'l âlemin.